

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 361/2018
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Чвркића и адвоката Милана Ћурчића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године) и Вишег суда у Чачку Кж 249/17 од 28.11.2017. године, на седници већа одржаној 26.04.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Чвркића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године) и Вишег суда у Чачку Кж 249/17 од 28.11.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милана Ћурчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године) и Вишег суда у Чачку Кж 249/17 од 28.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године, (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године), окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. Став 1. КЗ, за које је осуђена на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужна платити по правноснажности наведене пресуде у две једнаке месечне рате, најкасније до сваког 10-тог у месецу, а уколико исту не плати у одређеном року, одређено је да ће суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне

затвора. Истом пресудом, окривљени ББ, оглашен је кривим због извршења два кривична дела лака телесна поведа из члана 122. став 1. КЗ, за која му је суд претходно утврдио новчане казне у износу од 50.000,00 динара, те га осудио на јединствену новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан платити по правноснажности пресуде у четири једнаке месечне рате, почев од сваког 10-тог у месецу, а уколико исту не плати у одређеном року, одређено је да ће суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Окривљени АА и ББ су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка, као солидарни дужници да исплате износ од 12.658,00 динара, све на рачун основног суда у Чачку, ближе означен у изреци, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Такође, окривљени су обавезани да као солидарни дужници, приватним тужилама ВВ и ГГ, као солидарним повериоцима, на име трошкова кривичног поступка, исплате износ од 423.835,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Приватне тужиле ВВ и ГГ, су ради остваривања имовинскоправног захтева, упућене на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 249/17 од 28.11.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Чвркића и адвоката Милана Ћурчића, а пресуда Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године), је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљених АА и ББ:

- адвокат Иван Чвркић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине или преиначи побијане пресуде;

- адвокат Милан Ћурчић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, адвоката Ивана Чвркића, је неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, адвоката Милана Ћурчића, је недозвољен.

Бранилац окривљених, адвокат Иван Чвркић, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те да се у конкретном случају ради о ствари која је већ правноснажно обустављена, односно да су нижестепени судови окривљеног ББ, правноснажно огласили кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, у погледу истог догађаја, у вези кога је поступак против окривљеног правноснажно обустављен. Тиме је, према ставу браниоца, повређено процесно начело *ne bis in idem*.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда, ови наводи захтева, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије, прописано је да нико не може да буде гоњен или кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Из списка предмета произилази да је решењем Основног јавног тужиоца у Чачку Кт 520/14 од 13.08.2015. године, одбачена кривична пријава – извештај Полицијске управе ПИ Чачак ПУ-1455/14 од 20.05.2014. године, поднета против ББ, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, извршеног на штету оштећене ВВ, јер не постоје основи сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности. Такође, из списка произилази и да је након тога, оштећена ВВ, на основу члана 51. став 2. ЗКП, преко свог пуномоћника, поднела приговор о коме је Виши јавни тужилац одлучио решењем Кт По 117/15 од 03.11.2015. године и исти одбио као неоснован.

Пресудом Основног суда у Чачку К 295/14 од 14.06.2017. године (исправљена решењем истог суда К 295/14 од 27.07.2017. године), која је у свему потврђена пресудом Вишег суда у Чачку Кж 249/17 од 28.11.2017. године, окривљени ББ, између осталог, оглашен је кривим да је на штету оштећене ВВ, извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није повређено процесно начело из члана 4. став 1. ЗКП, члана 4. став 1.

Протокола 7. Конвенције о заштити људских права и члана 34. став 4. Устава Републике Србије.

Наиме, неспорна је чињеница да је у конкретном случају Основни јавни тужилац у Чачку, одбацио кривичну пријаву против окривљеног ББ, поднету због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, наставши да не постоје основи сумње да је учињено кривично дело које се гони по службеној дужности, те да је о томе обавестио оштећену ВВ, да сходно члану 51. став 2. ЗКП, може поднети приговор, што је иста и учинила, а Виши јавни тужилац у Чачку је тај приговор одбио као неоснован. Међутим, у таквој процесној ситуацији постоји законска могућност да оштећена у смислу члана 64. ЗКП, поднесе и заступа приватну кривичну тужбу против окривљеног, што је и иста и учинила, стављајући му на терет кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, које се гони по приватној тужби. Стога, иако је реч о истом животном догађају, по налажењу овог суда, доношењем побијаних пресуда којима су окривљени правноснажно оглашени кривим због два кривична дела, а окривљени ББ због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, није учињена повреда процесног начела *ne bis in idem*.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених, адвокат Иван Чвркић, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљених адвокат Милан Ћурчић, истиче да изрека побијане првостепене пресуде не садржи „јасно опредељење кривице окривљених“, с обзиром да је у изреци наведено да је окривљена АА, критичном приликом поступала са директним умишљајем, а затим да је иста била свесна да на описани начин „може увредити приватну тужилу.“ Наведено се, према ставу браниоца, односи и на окривљеног ББ, јер је у изреци побијане првостепене пресуде у погледу кривичног дела учињеног на штету оштећене ВВ, наведено да је окривљени критичном приликом, поступао са директним умишљајем, док у истој изреци потом стоји да је „био свестан да може учинити кривично дело и да је на то пристао.“ Такође, у вези окривљеног ББ, исти пропуст садржи и изрека првостепене пресуде у односу на кривично дело учињено на штету оштећене ГГ, с тим што поред тога, према мишљењу браниоца, у чињеничном опису предметног кривичног дела, нема ни јасног опредељења повреда које је окривљени критичном приликом нанео приватној тужили ГГ.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљених, адвокат Милан Ћурчић, указује на неразумљивост изреке побијане првостепене пресуде, тј. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, исти бранилац у захтеву истиче и то да ни образложење побијаних пресуда, не садржи јасне разлоге у погледу облика кривице окривљених, којим наводима се, по налажењу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милана Ћурчића, одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљених адвоката Милана Ћурчића, одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић